

Predica de la Krefeld, 03 decembrie 2006

Ewald Frank

[...] Laudă și mulțumiri Domnului. Deja Îi suntem mulțumitori Domnului pentru cântări, mai ales pentru ultima cântare a corului – „Înapoi la Biblie.” Aceasta a fost cântarea noastră în cei zece ani de emisiune la radio Luxemburg - se cânta întotdeauna la început. Și așa rămâne până la sfârșit. Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veci. „Toate răstălmăcirile au trecut demult, și când nu vor mai fi amintite deloc, Cuvântul lui Dumnezeu încă va mai fi valabil.” Și toți cei care au primit Cuvântul lui Dumnezeu rămân cu Cuvântul în veci.

Aș dori și eu să vă urez bun venit din inimă, mai ales tuturor celor nou-veniți. Putem întreba azi care din voi este pentru prima oară în mijlocul nostru, în acest sfârșit de săptămână? Avem frați și surori? Vă rog să vă ridicați, ca noi să vă putem vedea. Fiți bineveniți. Aici este o soră... Dumnezeu i-a arătat într-un vis cum sunt sădiți copacii de la stradă până la intrarea acestei clădiri, iar astăzi ea este aici. Dumnezeu să te binecuvânteze în mijlocul nostru, scumpă soră! Domnul încă mai știe cum să le arate calea alor Săi. Ferice de cei călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. *[Fratele Frank salută în continuare pe frați și surori. – n.tr.]*

Întrebarea este întotdeauna: încotro mergem? Și ținta este ținta noastră comună. Noi venim din țări diferite, dar avem înaintea ochilor noștri o singură țintă. *[Fratele Frank salută în continuare pe cei veniți din țări vecine și anunță programul adunărilor următoare. – n.tr.]*

Noi lăsăm totul în seama Domnului, și avem mereu înaintea ochilor cuvântul „*Cât este ziuă, trebuie să lucrez...; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze.*” Ieri deja ne-am referit la ceea ce se va face cu Biblia. Trebuie să ne închipuim o clipă: dacă timpul ar mai dura, atunci s-ar putea întâmpla ca... Dar mulțumiri lui Dumnezeu că nu va mai continua, ci se sfârșește. Dar s-ar putea întâmpla ca traduceri din trecut să nu mai fie, ci tot poporul să folosească cea mai nouă traducere. Și atunci ei ar citi, cum am spus deja ieri – nu „Botezați-i” ci „Scufundați-i, scufundați-i” și așa mai departe. Trebuie să vă închipuiți unde duc toate acestea, încotro se îndreaptă omenirea; și mai ales „creștinismul”. Apoi am auzit de asemenea că un delegat al parlamentului federal din Partidul Ecologist cere ca legea blasfemiei să fie scoasă din Constituție pentru ca toți să blasfemieze după dorința inimii. Până acum noi avem în Constituția Germaniei [mențiunea] că blasfemia este sub pedeapsă - iar acest paragraf se dorește a fi înlăturat, pentru ca să se poată blasfemia. Pentru noi este de neînțeles. Însă marea lepădare de credință și fărâdelegea se înmulțesc, și după cum este scris, în vremea aceea, dragostea celor mai mulți se va răci. De aceea, să ținem tare de Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru ce fac oamenii, pentru ce fac bisericile, și pentru ce au făcut cele 42 de femei și cei 10 bărbați responsabili de această nouă ediție a Bibliei, vor trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu. Sarcina noastră este să ne apropiem mai mult de Domnul, să credem și mai mult Cuvântul lui Dumnezeu, și să primim o legătură mai strânsă cu Domnul.

Poate încă un anunț: cu voia lui Dumnezeu, și dacă vom mai fi pe pământ, este plănuită o călătorie în Israel în anul ce va urma, și anume de luni, 7 mai până vineri, 17 mai, și ne-am bucura dacă ați putea lua parte la aceasta.

Apoi, avem saluturi pe care ni le-a transmis fratele Schmidt. Frații noștri din est ne sună

întotdeauna. Și-I mulțumim lui Dumnezeu că fratele Schmidt a fost folosit de Domnul de la început ca să ducă Cuvântul Domnului vorbitorilor de limba rusă din lume. [Fratele Frank transmite în continuare salutări.]

Domnul Dumnezeu a dăruit har până acum și EL o va face în continuare. Noi avem datoria să predicăm Cuvântul așa cum ne-a fost transmis și lăsat.

Poate o remarcă acum: astăzi va fi îngropată fiica fratelui Branham, Rebeca. George Smith ne este cunoscut unora dintre noi. Ea a fost căsătorită cu G. Smith. Când am fost ultima oară în Ierusalim ne-am întâlnit cu G. Smith și am vorbit despre anumite lucruri. Rebeca a murit de cancer. Acum, cu siguranță, ea vede ceea ce a crezut. Ceea ce mă impresionează, în această legătură este faptul că fratelui Branham i s-a spus în 7 mai 1946, la însărcinarea și trimiterea sa directă „Nimic nu se va putea împotrivi rugăciunii tale, nici măcar cancerul.” Acesta a fost lucrul excepțional – în slujba fratelui Branham, oamenii nu au fost așa de mult vindecați de nicio boală, ca de cancer. Iar acum vedem că Dumnezeu nu caută la fața omului și El n-are preferințe. La Dumnezeu toți sunt egali și nimeni nu poate să aleagă cum va pleca din lumea aceasta. Noi respectăm hotărârile lui Dumnezeu și spunem că ceea ce face El este bine făcut. Voia lui rămâne corectă. Ferice de acela care nu se ceartă cu Dumnezeu, ci care poate să spună „Da”. Deși s-ar putea cita acum cuvântul „*Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea.*” În viața noastră sunt lucruri pe care nu le înțelegem. Apoi vine clipa când le înțelegem și putem vedea de ce s-au întâmplat. „*Încredințază-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra.*” Binecuvântat și lăudat să fie Numele Lui minunat și slăvit.

Astăzi este ziua de naștere a cuiva din mijlocul nostru. Nu este un băiețuș, ci un bărbat al lui Dumnezeu – fratele nostru Gilbert din Paris – anul (1955) care a avut pentru mine o mare însemnătate. A fost anul în care fratele Branham a fost în Germania și Elveția. Iar fratele Gilbert se simte onorat că s-a născut în lumea aceasta într-o vreme când alții deja au fost născuți din nou. Am dori ca el să vină și să se roage cu noi, cerând binecuvântarea lui Dumnezeu. Fratele Kupfer cu siguranță poate să traducă mai bine decât mine. Dacă vrei să vii împreună cu el, te rog vino. Ne ridicăm, și poate cântăm „Numai să crezi”. [...] Amin. Luați loc.

Încă o dată, fiți bineveniți din inimă. Salutăm și noi de aici, pe toți, din orice loc ne-ar asculta și sunt legați cu noi și cu Domnul. Noi am înțeles despre ce este vorba. Pe de o parte vedem unirea din domeniul politic, religios. O unire la nivel mondial, globalizare, totul să fie adus sub o singură pălărie. Apoi, este chemarea afară a Bisericii Mireasă a lui Isus Hristos, unită sub capul Isus Hristos – ca noi să fim cu adevărat în concordanță cu El în toate. „*Pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.*” Acesta a fost mesajul de la nașterea Domnului: că oamenilor de pe pământ le va fi dăruită pacea cu Dumnezeu, și prin aceasta plăcerea lui Dumnezeu să se poată odihni peste noi. Noi am înțeles, mai ales dacă citim despre Enoh, că el a umblat cu Dumnezeu... a fost al șaptelea de la Adam, și deodată nu a mai fost găsit pe pământ. Toți cei ce au trăit înaintea noastră, în cele șase epoci ale Bisericii, au plecat înaintea noastră. Noi, la sfârșitul acestei ultime epoci vom experimenta că nu vom fi dezbrăcați, după cum a scris Pavel corintenilor, ci vom fi îmbrăcați pe deasupra, vom fi schimbați. Și noi știm că mai întâi vor învia morții în Hristos, iar noi, care suntem vii și rămânem până la arătarea Domnului nostru, vom fi schimbați, și vom fi răpiți ca să-L întâlnim în văzduh.

La remarca pe care am făcut-o ieri seară, despre doctrina evoluționistă poate că mai trebuie adăugat ceva. Aceasta este o blasfemie directă, căci este scris că „*Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu*”. Așa este scris. Și când Dumnezeu s-a făcut om și a venit într-un chip asemănător oamenilor, când a umblat pe acest pământ, a luat asupra Sa înfățișarea noastră. A fost om ca și noi. În ziua a opta a fost tăiat împrejur, la 12 ani a fost în templu,

la 30 de ani a început slujba și apoi a murit pentru noi pe crucea Golgotei, ca să ne dăruiască răscumpărarea, iertarea, harul și mântuirea, pentru ca atunci când va veni desăvârșirea noi să fim schimbați în chipul Său, căci Îl vom vedea așa cum este și vom fi ca El. El, Fiul lui Dumnezeu, noi, fiii și fiicele lui Dumnezeu. În această legătură am putea citi foarte multe versete. Dar știm exact că de peste 200 de ani este timpul informației, al depărtării de Dumnezeu... Și dacă ne gândim mai ales la faptul că Dumnezeu, în ultimii 500 de ani, a dăruit multe treziri, și dacă ne gândim la miile de cântări compuse în timpul trezirii... „O, Tu Cap plin de sânge și rănit, plin de durere și batjocorit, încununat cu o cunună de spini...” Dacă ne gândim la aceste mii de cântări minunate, cum Duhul lui Dumnezeu a exprimat mulțumirea din credincioși în toate timpurile, iar acum în țara noastră, în țara Reformei se petrec asemenea lucruri, atunci asta nu ne place deloc. Dar după cum este scris în 2 Pet. 3.3, vor veni batjocoritori... De asemenea în Iuda 17 spune că se vor ridica batjocoritori, oameni care umblă după propriile lor pofte și-L vor tăgădui pe Domnul - în vremea lepădării totale de credință, în vremea depărtării de Dumnezeu. Și haideți să fim sinceri: niciun întemeietor al vreunei religii nu este atât de batjocorit precum Domnul nostru. Este de neînțeles ceea ce se scrie și se spune... cum se vor simți acești oameni când se va împlini cuvântul care spune „*în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi ... și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.*” Cum se vor simți acești oameni atunci? M-am gândit și la cuvântul din profetul Zaharia, și aș dori să citesc acum acest lucru, desigur, cu referire la noi, în comparație cu Israelul. Lăsați-mă să citesc din Zaharia 2.12: „*Domnul va lua în stăpânire pe Iuda, ca partea Lui de moștenire în pământul sfânt, și va alege iarăși Ierusalimul.*” Aici avem un adevăr care a fost spus, și căruia trebuie să-i dăm atenție. Dumnezeu nu-l va primi pe Iuda undeva, ci pe pământul sfânt, pe pământul făgăduinței, în cetatea aleasă de Dumnezeu însuși, și-l va face moștenirea Lui. Acolo se vor desfășura slujbele celor doi proroci. Acolo vor fi pecetluiți cei 144.000 din cele 12 seminții și Dumnezeu Își va lua în stăpânire moștenirea Lui acolo, pe pământul sfânt, în Ierusalim, spre slava Numelui Său.

Apoi zice „*Orice făptură să tacă înaintea Domnului, căci El S-a și sculat din locașul Lui cel sfânt!*” Orice făptură să tacă înaintea Domnului, și să respecte hotărârea dumnezeiască. Și noi, frați și surori, noi de asemenea trebuie să ne punem la inimă faptul că Dumnezeu nu-Și va primi moștenirea Lui, sfinții Lui, oriunde, ci pe pământul sfânt al descoperirii divine a Cuvântului Său și a vocii Sale. Noi trebuie să fim așezați în voia lui Dumnezeu, dacă dorim să fim primiți de Dumnezeu.

Am spus de asemenea, de multe ori, următorul lucru: oamenii care doresc să aibă parte numai de a doua înviere nu trebuie să se preocupe prea mult, ci doar să fie mântuiți, prin har. Dar cine dorește să aibă parte de prima înviere, de răpire, de ospățul de nuntă, cine dorește să fie în Împărăția de o mie de ani, să facă parte din ceata biruitoare, trebuie să ia seama la ceea ce spune Duhul Bisericilor. Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. Dar acum urmează punctul important, în Zah. 12: în vremea când Domnul „*va lua în stăpânire pe Iuda, ca partea Lui de moștenire în pământul sfânt*” pe care l-a rânduit pentru poporul Său firesc, acolo se va împlini ceea ce este scris în Zaharia 12.10: „*Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge...*” În clipa când Dumnezeu ne ia în stăpânire, și noi devenim proprietatea Lui, moștenirea Lui, atunci noi privim la Cel ce a fost străpuns, răstignit pentru noi, Care ne-a iubit așa de mult, și Și-a dat viața și sângele pentru noi, ca să ne mântuiască și să facă din copii ai oamenilor copii ai lui Dumnezeu. Aici este scris „*Domnul va lua în stăpânire pe Iuda, ca partea Lui de moștenire în pământul sfânt, și va alege iarăși Ierusalimul*” și după aceea „*Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce*

privirile spre Mine, pe care L-au străpuns.” Noi de asemenea nu privim la niciun proroc. Prorocii sunt unelte în mâna lui Dumnezeu, sunt purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu, dar privirea noastră este îndreptată spre Domnul cel răstignit, și avem dorința de a fi răstigniți împreună cu El ca omul cel vechi, eul propriu, să fie dat la moarte pentru ca El să-Și poată trăi viața Lui prin noi.

Și aceasta noi am înțeles-o, iubiți frați și surori. Dacă este vorba să fie introduse învățături, care nu sunt biblice, atunci se întâmplă întotdeauna același lucru, și anume ceea ce este scris în Fapte 20: *„se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase...”* Ce se întâmplă undeva nu ne deranjează pe noi. Necazul este întotdeauna acolo unde se întâmplă. De aceea trebuie să luăm seama la învățătură, așa cum i-a scris Pavel lui Timotei în 1 Tim. 4.16: *„Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii, pe care o dai altora...”* Și revenim la Ierusalim: Cuvântul lui Dumnezeu va ieși din Ierusalim, nu de la Roma sau din alt oraș, ci din Ierusalim. Și așa cum Domnul Își primește poporul Său Israel în pământul făgăduinței, în cetatea sa și în țara sa, tot așa, acum El Își primește Biserica dintre neamuri, pe pământul sfânt al făgăduințelor, în Cuvântul și învățătura care au ieșit din Ierusalim. Este scris în Fapte 2.42: *„Ei stăruiau în învățătura apostolilor...”* Dar asta nu e tot. În Apoc. 12 Biserica ne este arătată cu o cunună de 12 stele pe cap. Eu îmi aduc bine aminte că în 1954 fratele Branham a vorbit despre asta, și a spus cu toată puterea că Biserica nou testamentară este încununată cu învățătura celor 12 apostoli. Acesta este înțelesul cununii – încununată cu învățătura celor 12 apostoli. Desigur, în ultima fază Dumnezeu a folosit iarăși o pildă pe care o pot înțelege toți. EL a arătat totul în pilde, și a vorbit despre o femeie în durerile nașterii care naște un fiu ce va stăpâni toate neamurile cu un toiag de fier. Apoi mergem la Apoc. 2, la sfârșitul mesajului adresat unei biserici, unde se spune că cei biruitori vor domni și vor stăpâni împreună cu Hristos. Noi Îi suntem pur și simplu mulțumitori lui Dumnezeu pentru toate cuvintele, pentru toate legăturile, pentru tot ce este scris în Sfânta Scriptură. Și de aceea noi ne-am pus la inimă ca motto să nu trecem peste ce este scris. Noi rămânem în limitele Cuvântului. Nicio singură descoperire nu trece de Cuvânt, nu este niciuna care ar putea fi pusă deasupra Cuvântului. Nu există o asemenea descoperire... Există numai descoperirea Cuvântului și a vocii lui Dumnezeu. Și voia lui Dumnezeu este în Cuvântul lui Dumnezeu, iar în Cuvântul lui Dumnezeu este voia lui Dumnezeu. Frați și surori, noi ar trebui să fim mulțumitori pentru respectul pe care l-a pus Dumnezeu în noi, pentru că noi cu adevărat respectăm Cuvântul în toate lucrurile.

De exemplu dacă Pavel scrie corintenilor în 1 Cor. 4.2 că *„suntem ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu...”* Haideți să citim: *„Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos, și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.”* Apoi se face trecerea la v. 6: *„Fraților, pentru voi am spus aceste lucruri, în icoană de vorbire, cu privire la mine și la Apolo, ca prin noi înșine, să învățați să nu treceți peste ”ce este scris””* - Iar acum urmează motivarea și ne devine clar nouă tuturor – *„și niciunul din voi să nu se fâlească deloc cu unul împotriva celuilalt.”* Ce vrea să spună prin asta? Când cineva spune altceva decât a spus celălalt atunci se realizează o partidă: unii cred ce spune unul, iar alții cred ce spune celălalt. Și deja este o diviziune în Biserică. Unul trebuie să spună ce a spus și celălalt, iar celălalt trebuie să spună ce a spus și celălalt. Trebuie să se vorbească aceeași limbă! Dumnezeu dă întotdeauna aceeași descoperire despre fiecare Cuvânt al Său.

Mereu se aude despre cele șapte tunete. Și, frați și surori, trebuie spus cu adevărat în toată claritatea că și în acest punct contează numai [ceea ce zice] Scriptura. Nu ceea ce se spune despre aceasta, ci ceea ce spune Scriptura însăși despre aceasta. Și de data asta Scriptura nu spune nimic. Și astfel nici noi nu trebuie să spunem ceva despre acest subiect. Dacă în Apoc. 10 este scris

„*Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete, și nu scrie ce au spus!*” atunci Dumnezeu n-a dorit ca aceste lucruri să fie predicate, ci Dumnezeu însuși Și-a asumat răspunderea pentru aceasta, și anume să se întâmple când vine vremea. Dar dacă ne gândim că astăzi toți au o „descoperire” despre cele șapte tunete... Să fie subliniat din nou: aici este vorba să nu se treacă peste ce este scris. Ce nu este scris, nu este deloc în responsabilitatea mea. Răspunderea mea este numai să predic Cuvântul. Dacă nu a fost scris ca și Cuvânt, atunci eu n-am niciun motiv să fabulez despre asta, ci să mă țin de ceea ce este scris. Și de altfel, trebuie spus din nou, foarte clar, tuturor fraților din lumea întreagă: fiecare interpretare este cu adevărat lucrarea personală a cuiva, este ceea ce cred oamenii - și pe noi așa ceva nu ne interesează deloc. Spun acest lucru acum ca și Cuvânt al Domnului, mai ales pentru toți frații slujitori de pe tot pământul. În Apoc. 8 sună din trâmbițe primii patru îngeri, când au loc primele 4 judecăți, apoi în cap. 9 sună a cincea și a șasea trâmbiță și ni se spune ce se întâmplă când are loc acest lucru. Și aș dori ca toți frații care slujesc cu Cuvântul s-o pună la inimă: în a cincea trâmbiță avem deja timpul necazului, în care vor fi prezenți cei 144.000, căci ei sunt singurii care vor avea pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor în vremea aceea. Ei sunt păziți în cele 5 luni de chinul din timpul celei de-a cincea peceti. Mâna lui Dumnezeu îi va păzi în vremea aceea, când toți ceilalți vor trece printr-un chin de 5 luni, cum nu a mai fost vreodată. Și numai după aceea urmează a șasea trâmbiță, în Apoc. 9 de la v. 13. Și aceasta se referă deja la Irak, la râul Eufrat, când cei 4 îngeri vor fi dezlegați ca să omoare a treia parte din omenire. Așa o citim aici în Apoc. 9 de la v. 13 și cele care-i urmează. Și numai după aceea urmează anunțul, în legătură cu Îngerul legământului, cu curcubeul de deasupra capului Său, cu picioarele ca niște stâlpi de foc. Iar când El își pune picioarele pe mare și pe pământ, atunci cele șapte tunete fac să se audă glasurile lor. Noi, ca Biserică a lui Isus Hristos, ca Biserică a noului legământ, n-avem nimic de-a face cu ceea ce va face Dumnezeu după răpire, și mai ales cu ceea ce va lucra El cu Israelul și ce este legat de aceasta în vremea de după răpire.

Și lucrul pe care toți frații trebuie, de asemenea, să-l ia la cunoștință este că în Apocalipsa 10 este numai anunțul, nu și împlinirea, ci anunțul: „*în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor.*” Apoi urmează slujba celor doi proroci, în capitolul 11 de la v. 1 la 14. Și de la v. 15 avem descrierea [lucrurilor] care se întâmplă când îngerul al șaptelea sună din trâmbița lui. Doamne, mă întreb: este chiar așa de greu să I se dea dreptate lui Dumnezeu? Este chiar așa de greu să se creadă cum spune Scriptura? Este chiar așa de greu să ne întoarcem la Cuvânt și să respectăm Cuvântul după cum este scris? Noi am citit mai înainte că noi nu trebuie să trecem peste ce este scris, atunci de ce să mai vorbim despre lucrurile care nu sunt scrise? Frați și surori, a sosit clipa când trebuie să vorbim o limbă clară, în Numele Domnului, când toate lucrurile trebuie așezate din punct de vedere biblic, când nu mai este loc nici chiar pentru cea mai mică răstălmăcire, ci toți respectă ce spune Sfânta Scriptură despre aceasta.

Iar aici, în Apoc. 11 este foarte clar: când al șaptelea înger sună din trâmbiță, atunci este anunțul (citim de la v. 15): „*Îngerul, al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: Împărăția – NU RĂPIREA - lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.*” Acesta este conținutul, acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Așa este scris, și așa este; așa va fi. Și în clipa aceea... să citim, v. 16: „*Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s-au aruncat cu fețele la pământ, și s-au închinat lui Dumnezeu și au zis: „Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești.*” Mai înainte citim întotdeauna despre Cel ce este, Cel ce era, și Cel ce vine. Aici nu mai citim despre Cel ce vine, ci aici avem venirea Lui înaintea ochilor noștri. „*ai pus*

mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești.” Aici nu este scris „Cel ce vine”. [Într-adevăr, textul grecesc, traducerea germană Menge și traducerea literală Cornilescu nu conțin termenul „Cel ce vine” – n.tr.] De ce? Pentru că aceasta este împlinirea. Frați și surori, în tot Cuvântul lui Dumnezeu ne este descoperită voia lui Dumnezeu cu Biserica, cu Israelul... toate legăturile. Dar acestea trebuie lăsate acolo unde sunt scrise, căci acolo le este locul. Am putea citi mai departe de aici.

Dar să ne întoarcem la noi, ca oameni care-L urmează pe Domnul, și care doresc să fie gata la revenirea lui Isus Hristos. Există afirmațiile, mai ales în evanghelia după Ioan, în cap. 6: „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl.*” Și tuturor celor care vin la Mine Eu le dăruiesc viața veșnică. Apoi în Ioan 5 Domnul nostru spune celor ce cercetau Scripturile dar nu vedeau la El... și acolo este marea problemă. Cercetarea Scripturii este un lucru, dar a veni la Domnul și a primi cu adevărat Cuvântul descoperit este un lucru total diferit. Aici, în Ioan 5 citim... poate v. 39-40 : „*Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!*” Căci în El este viața, și viața este lumina oamenilor. Deci, înapoi la Cuvânt, înapoi la Domnul, să-L urmăm pe Domnul și să credem cu adevărat totul, așa cum spune Scriptura.

Și aceasta noi am subliniat-o deseori: absolut tot ce este în legătură cu răscumpărarea, cu Răscumpărătorul și cu cei răscumparați, a fost scris în Cuvântul lui Dumnezeu și este întotdeauna o realitate dumnezeiască - niciodată n-a fost nevoie de o interpretare, ci totul s-a întâmplat după cum era scris. Începând cu nașterea Domnului nostru, viața Lui, slujba Lui, suferințele Lui, moartea Lui, până la răstignire... Pedepsa a fost pusă peste El, ca noi să putem avea pace, și prin rănile Lui suntem tămăduiți. Totul a fost realitate...

Dați-mi voie să subliniez încă o dată: nașterea Domnului nostru a fost o realitate; suferința și moartea Lui, o realitate. Coborârea Lui în locuința morților - o realitate. Biruința asupra morții, locuinței morților și Satanei a fost o realitate. Învierea Lui – realitate! Și revenirea Lui va fi o realitate! Dacă frații noștri spun, pe baza unui singur citat, și chiar și acesta a fost înțeles greșit și răstălmăcit – și anume că „mesajul este strigătul din 1 Tes. 4”, unde este scris că Domnul însuși se va coborî cu un strigăt și cu trâmbița, iar fratele Branham a spus cândva și undeva că „strigătul este mesajul” – și din acest singur citat s-a făcut o învățătură – „de la deschiderea pecetilor, Domnul coboară, iar scaunul harului a devenit scaun de judecată” – este de neînțeles. Cu adevărat, este de neînțeles. Și de ce? Pentru că oamenii nu se întorc la Cuvântul lui Dumnezeu, ci scot din context o afirmație, și n-o regăsesc în întregime în celelalte citate, ci răspândesc o învățătură absurdă: „Domnul coboară.” Dar cât timp să tot coboare El, dacă Sfânta Scriptură spune „*Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului*”? Aceasta nu durează 40 de ani – într-o clipă, într-o clipeală – nu! Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac și toate răstălmăcirile vor lua sfârșit!

Pentru noi este o mare durere că se învață și se răspândesc atâtea lucruri, numite „mesajul”. „Mesajul” se află numai în această Carte [Biblia]! Și tot ceea ce nu este în concordanță cu această carte, nu este mesajul lui Dumnezeu. Ar putea fi mesajul vreunui frate din New York sau mesajul vreunui frate din vreun oraș sau din vreo țară oarecare... Mesajul divin este numai în Sfânta Scriptură.

Frați și surori, haideți să privim textul minunat din Evrei, și să vedem ce înseamnă faptul că Domnul a mărturisit despre Sine și că toți robii și prorocii Lui au spus mai dinainte ce se va întâmpla... Iar noi, în acest timp, putem să trăim aceasta. Într-un mod deosebit, deja în Evrei se face referire la Domnul nostru, și la început, la legământul cel nou și la ceea ce a făgăduit Dumnezeu în Vechiul Testament, cum și-au urmat lucrurile cursul de la început. Evrei 2.2: „*Căci,*

dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit, și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărată de cei ce au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa!” Cum a fost începutul, tot așa va fi și sfârșitul. Dumnezeu Își va confirma Cuvântul Său. Noi nu avem doar amintirea celor ce s-au întâmplat... Acesta este modelul divin. Și, frați și surori, ne putem obișnui cu gândul că Biserica va deveni locul de descoperire al Dumnezeului Celui viu. Și vă spun că dacă noi suntem adunați uniți în Duhul și uniți în credință, în concordanță cu Dumnezeu și Cuvântul Său, în dragoste pentru El și unii pentru alții, atunci supranaturalul va avea loc prin har. Și se poate întâmpla chiar astăzi. Nu stă în puterea mea, ci în puterea lui Dumnezeu. Și Domnul nostru a spus foarte clar: „*Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.*” În cer și pe pământ... Dar ce s-a întâmplat la început, prin predicarea Domnului nostru? Cei legați erau eliberați... Să ne gândim la Luca 4; și în legătură cu aceasta, la Isaia 61. Și același lucru trebuie să se întâmple și acum. Cei legați trebuie să fie eliberați, cei pierduți trebuie să fie mântuiți, bolnavii trebuie să fie vindecați; oameni legați de anumite puteri trebuie să fie eliberați. Acesta este mesajul original, mesajul divin. Vă citesc: Luca 4 de la v. 17: „*și I s-a dat cartea prorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: "Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsăți, și să vestesc anul de îndurare al Domnului."*” Acesta este mesajul divin chiar și astăzi. Nu un mesaj în care are loc o dispută despre anumite cuvinte, ci mesajul crucii, mesajul împăcării.

Și o spun acum cu o durere interioară: mulți frați care prezintă învățături false și care se află sub o influență greșită, probabil că nu au trăit nașterea din nou din sămânța Cuvântului. Numai în clipa când primim legătura prin Duhul lui Dumnezeu, atunci vom avea parte de descoperirea din partea lui Dumnezeu. Este imposibil ca oamenii să spună pe de o parte „noi suntem născuți din nou” fără ca măcar să se gândească să ia în considerare Cuvântul. Dar Cuvântul este sămânța. Poate cineva îmi aduce tabloul cu cei doi semănători, frate Russ. Poate-l aduce fratele Schmidt... Trebuie s-o spunem clar: cine este trimis de Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu. Prin aceasta recunoaștem dacă cineva este trimis de Dumnezeu.

Iată aici [tabloul]... Nu mai știu cine mi l-a dat... Probabil că nu mi l-a dat ca amintire, ci ca noi toți să-l privim. *Aici* este Semănătorul care seamănă sămânța bună... Și trebuie să priviți cu grijă, ca să vedeți semănătorul care vine înapoia Semănătorului celui bun, îmbrăcat în negru, și-și împrăștie propria sămânță. Două semințe total diferite, în același ogor! Și de aceea, după roadele lor îi veți cunoaște. Lucrul principal este următorul, frați și surori: Cuvântul autentic vine întotdeauna primul, și după aceea vine răstălmăcirea. Și toți robii lui Dumnezeu, pe care Domnul îi trimite, vin și poartă Cuvântul Său minunat, sămânța scumpă, îl poartă cu lacrimi, însă ei seamănă sămânța scumpă. Apoi vin frați care nu au nicio însărcinare, care au probabil un dar de vorbire și dolarii necesari pentru a călători, dar aceasta nu constituie o legitimare divină. Și frați de felul acesta vin întotdeauna cu noi răstălmăciri și confuzia crește. Dar mulțumiri lui Dumnezeu, că sunt oameni pe pământ, care au auzit glasul Domnului, oameni care iau seama la ceea ce spune Duhul Bisericilor, prin Cuvânt, care resping orice răstălmăcire, și care primesc numai sămânța Cuvântului lui Dumnezeu. Ca să fiu sincer, dacă toți acești frați care călătoresc prin toată lumea, ar fi întrebați când și unde i-a chemat Domnul, și ce le-a spus la chemarea lor, atunci s-ar face o mare liniște. S-ar face o mare liniște... Și în aceasta constă necazul. Când Domnul nostru spune „Dacă trimit pe cineva...”... Mai întâi El trebuie să pronunțe trimiterea, apoi respectivul poate să

meargă. Acesta este modelul biblic. Mai întâi Domnul a pronunțat o chemare, și după aceea a urmat trimiterea. Puteți să vedeți la Pavel: la chemarea lui i s-a spus: „ca să cunoști voia lui Dumnezeu și s-o vestești tuturor neamurilor, după cum ți-a fost descoperită.” O trimitere, conform Cuvântului lui Dumnezeu, este în voia lui Dumnezeu, pentru a aduce Cuvântul lui Dumnezeu la poporul lui Dumnezeu și pentru a conduce poporul lui Dumnezeu în voia lui Dumnezeu. Toate trimiterile pe care le-a dat Dumnezeu vreodată au avut scopul de a-i conduce pe oameni înapoi la Domnul, înapoi în rânduiala divină. De aceea, Ioan Botezătorul a fost primul care a făcut puntea între Vechiul și Noul Testament. Luca 16.16 – legea și prorocii au ținut până la Ioan; de atunci încolo a fost predicată Împărăția lui Dumnezeu. Dar el era un om trimis de Dumnezeu cu mesajul dumnezeiesc la poporul lui Dumnezeu, nu ca să sufle în propria trâmbiță și să-și pregătească propria cale, ci ca să predice Cuvântul, să aducă împreună pe Mireasă și pe Mire și să pregătească calea Domnului. Același lucru este miezul mesajului dumnezeiesc care ne-a fost trimis prin fratele Branham. Lui i s-a spus: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premerge prima venire a lui Hristos, tot așa tu ești trimis cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos.” Noi cu toții credem acest lucru din toată inima. Și dacă este așa, spuneți AMIN. Noi credem acest lucru din toată inima. Dar eu sunt sincer: eu nu cred nicio răstălmăcire, și nici măcar nu mă gândesc să cred vreuna în viitor. Și de aceea noi avem întotdeauna aceeași rugămintă la poporul lui Dumnezeu: nu credeți orice duh. Cercetați duhurile. Petru nu scrie numai despre proroci mincinoși, ci și despre învățători mincinoși. Este scris în 2 Pet. 2.1-2: *„În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică.”* Da, cu ceea ce prezintă ei, ei se leapădă de Domnul pentru că nu rămân în Cuvântul Său, ci trec peste acesta.

Să facem un rezumat. În zilele noastre nu numai Biblia este mult schimbată și scrisă diferit, ci avem și punctul culminant al rătăcirilor și al încurcăturii. Și iată despre ce este vorba de fapt: după cunoștința noastră din Cuvântul lui Dumnezeu, Biserica Mireasă este chemată afară din tot Babilonul, afară din toată încurcătura. Ea vine înapoi în Cuvântul lui Dumnezeu, este sfințită în Cuvântul lui Dumnezeu și este pregătită, sub acoperirea sângelui Mielului, pentru ziua slăvită a revenirii lui Isus Hristos, Domnul nostru. Ce drept are Satana să mai creeze iarăși încurcături între cei chemați afară, să introducă învățături care nu se găsesc în Biblie? Și vă cer sprijinul în rugăciune ca să stabilim un standard, să ne referim la Efeseni, să ne gândim să ne îmbrăcăm cu toată armatura lui Dumnezeu – Efes. 6 de la v. 10: *„Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului.”* Apropo, un episcop din Bavaria a constatat că scriitorii noii Biblii au făcut ca versetele să se potrivească pentru femei: pe Dumnezeu L-au numit „Tată/Mamă”, și nu mai este scris „iubește-ți aproapele” ci „iubește-ți vecina” și tot felul de lucruri ca acestea. Și acest episcop scrie: „De-abia am așteptat să am în mână această Biblie, să văd ce-au făcut cu Diavolul.” Pe el l-au lăsat la masculin! Cele 42 de femei l-au lăsat pe Diavol la masculin. Așa scrie aici... Da, episcopul a citit și s-a referit la 2 [1] Petru... trebuie să fie pe-aici pe undeva cuvântul la care s-a referit el, despre Potrivnicul care dă târcoale ca un leu care răcnește... Și pe el l-au lăsat așa cum este scris în Biblie – nu l-au scris la feminin, ci l-au lăsat la masculin. Acest lucru i-a „sărit în ochi” acestui episcop. Trebuie să fie în 1 Petru 5...

Noi avem datoria să credem Cuvântul lui Dumnezeu din inimă și să respingem din inimă orice altceva. Să ne îmbrăcăm cu toată armătura lui Dumnezeu, să rămânem în adevăr... Și aceasta o putem face numai dacă respingem atacurile Satanei cu Cuvântul. Dar aici mai este un lucru care trebuie, de asemenea, amintit: dușmanul a venit și la Domnul nostru cu „este scris”. Eu m-am

minunat că Vaticanul a subliniat, recent, mai ales Apoc. 15 („*Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruatorii fiarei, ai icoanei ei, și ai numărului numelui ei.*”) Apoi, de asemenea, Apoc. 19, unde scrie despre ospățul de nuntă al Mielului, și se vorbește despre Mireasă. Dar au sărit peste cap. 17 și 18. Capitolele 17 și 18 au fost lăsate deoparte. Acestea nici măcar nu sunt luate în calcul.

Frați și surori, ar fi multe de spus. Și eu subliniez: toți, chiar toți ar aluneca în rătăcire, dacă Dumnezeu nu ne-ar fi îndurător ca să recunoaștem adevărul. Și numai adevărul eliberează. Și adevărul este Cuvântul lui Dumnezeu. În Efeseni 6.12: „*Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.*” Și pentru că lupta aceasta încă mai are loc, „*De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.*” Și aceasta este singura noastră preocupare. Cu propria noastră putere, n-o putem face. Dar înzestrați cu putere de sus, vom reuși, cu ajutorul lui Dumnezeu. Rugăciunea noastră este ca tuturor să le fie dăruită prin har claritatea prin Cuvântul și prin Duhul lui Dumnezeu, ca nu unul să trebuiască să-l învețe pe celălalt, ci toți să fie învățați de Dumnezeu, și toți să fie introduși în planul de mântuire al Dumnezeului nostru, și noi cu adevărat să vedem totul prin descoperire, așa cum este scris în Sfânta Scriptură și cum a fost făgăduit.

Vă rog gândiți-vă la cuvântul care spune că Dumnezeu va primi Israelul pe pământul sfânt, pe pământul făgăduit. Acolo va fi slujba celor doi proroci, acolo va avea loc pecetluirea, chemarea afară a celor 144 de mii, la fel cum am fost chemați și noi, în Cuvântul făgăduinței pentru vremea aceasta. Dumnezeu va primi poporul Său nu în toate răstălmăcirile și direcțiile care se află pe tot pământul, mai ales între carismatici... Să fie spus și următorul lucru: toți au programele lor, dar poporul lui Dumnezeu a fost introdus în planul de mântuire al lui Dumnezeu. Și dacă noi o spunem aici, în acest loc, de repetate ori, că acum noi suntem iertați cu adevărat, să trăim în direct ultima parte a planului dumnezeiesc de mântuire pe pământ... Ce vreți mai mult? Cine dintre voi ar fi dorit să fi trăit acum două sau trei sute de ani? N-am fi ales să fi trăit astăzi? Că toți trebuie să treceți prin necazuri, este ceva clar, ceva de înțeles. Așa cum Israelul, în plan firesc, a mers întregul drum prin necazuri, tot așa și noi, care nu facem parte din lumea aceasta... casa noastră nu este aici, ci acolo Sus – tot așa și noi trebuie să trecem prin încercări prin care mulți alții nu trebuie să treacă. Dar mulțumiri lui Dumnezeu pentru încercări, în care ne putem dovedi, și cărora putem să le rezistăm prin harul Său. „Și aceasta până când vom trece de la credință la vedere. Făgăduințele lui Dumnezeu rămân... acestea niciodată nu se clatină, sângărând Isus a pecetluit cu propriul Său sânge ceea ce a făgăduit în Cuvântul Său. Cerul și pământul pot să ardă, dealurile și munții pot să dispară, dar cine crede va vedea: Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veci adevărat.” (Așa spune o cântare germană.) 2 Cor 1:20: toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt DA și AMIN în Isus Hristos, Domnul nostru, prin noi – nu fără noi. Nu fără noi. Este scris „prin noi”. Noi suntem o parte din aceasta, suntem copii ai făgăduinței, credem Cuvântul făgăduinței. Noi am primit mesajul dumnezeiesc care trebuia să premergea a doua venire a lui Hristos și acesta este purtat cu adevărat în lumea întreagă. Și Dumnezeu să binecuvânteze toți frații din diferite țări. El să binecuvânteze picioarele care poartă mesajul dumnezeiesc. De asemenea, frații noștri din țările vecine, frații noștri de aici, din țara noastră – toți cei ce poartă Cuvântul în adevăr, să fie binecuvântați. Picioarele lor să fie binecuvântate, după cum este scris în prorocul Isaia.

În acest sfârșit de săptămână, noi n-am întrebat dacă sunt aici frați și surori care ar dori să fie botezați biblic. Dacă este așa, atunci astăzi aveți ocazia. Altfel, putem să mai așteptăm. Dar acum ar fi potrivit să întrebăm: avem frați și surori care doresc să fie botezați biblic? Ridicați scurt

mâna. Numai un frate este? Atunci i-l vom lăsa lui Filip, ca el să-l boteze cândva (...) Dacă sunt mai mulți, va avea loc botezul. Bine. Atunci mai așteptăm puțin până la botez. Dar dacă fratele dorește, se poate. Vom lua totul așa cum călăuzește Dumnezeu.

Frați și surori, am ajuns la sfârșitul acestui week-end. Noi mergem înainte cu încredere, într-o credință deplină. Știm în cine credem, știm în cine ne încredem. Cum a scris Pavel pe vremea aceea: „*Știu în cine am crezut.*” Și noi putem spune același lucru. Noi știm în Cine credem, pe Cine urmăm și a Cui proprietate am devenit, prin har.

Dumnezeului Atotputernic să-I fie adusă lauda, cinstea și închinarea acum și în veci, pentru sfântul Său Cuvânt pe care l-a descoperit în toate amănuntele. Noi îl avem înaintea noastră, și prin Duhul lui Dumnezeu suntem călăuziți în tot adevărul. Bindecuvântat și laudat să fie Domnul, Dumnezeu nostru. Aleluia. Amin. Să ne ridicăm pentru rugăciune. Nu știu dacă surorile noastre au o cântare pe care ar dori s-o cânte spre slava Domnului. Noi suntem aici ca să ne rededicăm viețile lui Dumnezeu, să fim gata pentru venirea Domnului, și unele cântări ne ating inimile, dacă se potrivesc cu predica. Să rămânem în rugăciune și Domnul va face toate lucrurile bine. Bindecuvântat și laudat să fie Domnul. Cântați ce aveți pe inimă. [...] Amin.

La aceasta se potrivesc cuvintele Domnului nostru: „Cine Mă urmează pe Mine, nu va rămâne în întuneric, ci va avea lumina vieții.” De asemenea, Cuvântul: „Vor privi la Acela pe care L-au străpuns.” Noi privim la Isus Hristos, Domnul nostru, Cel Răstignit care ne-a adus mântuirea, care a murit apoi a biruit moartea, locuința morților și toate puterile Satanei. Și biruința Lui este și biruința noastră. Credința pe care Dumnezeu ne-o dă prin Cuvânt, prin har, este biruința care a învins lumea. Credința este întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea nu se clatină, ci stă tare. Noi facem cum a făcut Avraam: nu privim la împrejurări, la lucrurile care se văd, ci privim la Cel nevăzut, ca și cum L-am vedea.

Frați și surori, stimați prieteni, azi dorim să-I mulțumim împreună Domnului Dumnezeu, dorim să-L rugăm împreună, în credință, să vegheze asupra Cuvântului Său și asupra tuturor celor ce au primit Cuvântul Său, asupra celor care cred. Credeți așa cum zice Scriptura, că El ne conduce spre biruință ca noi să putem ajunge de la credință la vedere; nu numai la revenirea Domnului (aceasta se va întâmpla oricum) ci deja acum să credem și să vedem ceea ce a făgăduit Dumnezeu pentru Biserică, cu toate binecuvântările care aparțin de aceasta. Domnul nostru este credincios. El este Același, ieri, azi și în veci. Haideți acum să-i mulțumim împreună Domnului. Te rog, frate Russ, vino și mulțumește cu noi.

Tată ceresc, Îți mulțumim din adâncul inimilor noastre, pentru Cuvântul Tău din dimineața aceasta. Tu ne vorbești așa de clar, ca fiecare să poată înțelege. Primește cinstea, lauda și închinarea, Doamne, din toată inima noastră. Tu ne vrei binele, Doamne. Tu ne chemi, ne pregătești, pentru revenirea Ta care va avea loc în curând. Bindecuvântează-i pe dragii mei frați și surori, bindecuvântează-i pe toți cei ce au venit, Doamne, și care au o dorință. Noi o cerem în Numele Tău sfânt. Fii aproape de toți, pentru Numele Tău cel sfânt. Bindecuvântat și laudat să fie Numele minunat și slăvit al lui Isus.

Slăviți puterea Domnului, a sângelui Său, a Cuvântului și a Duhului Său. Căci Dumnezeu este lucrător în mijlocul nostru, în turma răscumpărată prin sânge, prin Cuvântul Său cel sfânt, prin Duhul Său cel sfânt. Doamne iubit, Te rog dăruiește descoperire prin Duhul Tău, din Cuvânt, ca toți să rămână în Scriptură, nimeni să nu treacă peste Cuvânt, ci să refuze orice răstălmăcire. Doamne iubit, făcă-se voia Ta cu Biserica Ta. Încununează-ne cu bunătate și cu îndurare. Te rugăm încă o dată: mântuiește-i pe cei pierduți, vindecă bolnavii, eliberează-i pe cei legați. La sfârșit să se întâmple ce s-a întâmplat la început. Ungerea și puterea Duhului Sfânt să se odihnească peste noi toți. Bindecuvântat și laudat să fii Tu, Domnul Dumnezeu nostru, acum și în veci! Mulțumim

pentru Cuvântul Tău, pentru toate făgăduințele. Și Îți mulțumesc astăzi pentru toți frații și surorile, pentru toți cei nou veniți, și doresc ca ei să fie călăuziți prin Duhul Tău în tot adevărul. Mare Dumnezeule, închinare și slavă să-Ți fie aduse! Bindecuvântează în toate popoarele, limbile și neamurile și fii cu noi toți!

[se cântă...]

Mi-a venit cuvântul din Ezra. Nu vă descurajați, ci bucurați-vă în Domnul. Temelia casei lui Dumnezeu a fost pusă. Ei nu trebuiau să mai fie triști, ci se puteau bucura. De asemenea și noi, prin harul Său, am pus temelia, și nu poate fi pusă altă temelie decât cea care a fost pusă. Noi zidim pe temelia de la început, temelia apostolilor și a prorocilor, piatra din capului unghiului fiind Isus Hristos Însuși. Și Biserica Lui este stâlpul și temelia adevărului. Așa va rămâne până la sfârșit.